

XXX. VAN LENTE TOT LENTE

De laatste lente was een afscheid
van het leven, haar liefde, haar leed.
Veel blauwe bloemen stonden bereid,
langs de weg bij dageraad gereed.

Van verdriet steeg het water over de oevers
en sleurde haar ziel mee naar de kille Noordzee.
Haar hart, haar lichaam lieten mij slechts 't vroeger.
Haar as viel in het gras en vloog met de wind mee.

De laatste zomer stond de dood wéér voor mij,
onberekenbaar in jouw ziel geslopen.
Vol uitdaging zette ze mijn krachten vrij.
Onversaagd ben ik in 't strijdperk gelopen.

Ik heb de tweestrijd opgenomen:

- dag na dag -
- week na week -
- maand na maand -

Ik heb 'het alles' ondernomen.

De dood is na de winter moeten wijken.
Ik kan de horizon weer vrij bekijken.
Alom straalt het licht van de nieuwe dageraad,
jouw liefde in de nieuwe lente, inderdaad!

5 april 2000.

Aan mijn lief Nicolebolleke.